

maa under disse Behandlinger tale mere end to Gange om Lovforslaget; der er derved ubetydelig hentydet til disse Behandlinger, altsaa Bestemmelsen angaaer første, anden og tredje Behandling af en Sag. Naar man altsaa strengt skal holde sig til Regulativet, saa mener jeg, at den ikke deri indeholder nogen Indskrænkning for et Medlem i, at kunne tale mere end to Gange. Og, naar der ikke i Regulativet er sat nogen saadan Indskrænkning, saa mener jeg, at det vel maa tilstedes oftere at tage Ordet, fordi man da ingen Hjemmel har til at formene det. Saafernt jeg altsaa ikke skulde faae nogen anden grundet Indvending mod denne Mening, saa gaaer jeg ud fra, at hvad der ikke er forbudt, det maa kunne finde Sted, altsaa, at et Medlem kan faae Ordet mere end 2 Gange i dette Tilfælde. Men jeg maa ogsaa bede taget Hensyn til, at naar der i § 28 staar, at det reiste Spørgsmaal kan yderligere forfølges, saavel af Spørgeren som af andre Medlemmer, men ingen Beslutning tages, — saa er vist derved meent og henvisst til, at der maa være en Grændse for en saadan Interpellation, og jeg antager ogsaa, at Thingets Medlemmer selv vilde vide at finde den passende Grændse for en saadan.

Besvarelse: Naar jeg har tilladt mig at rette tvende Spørgsmaal til den høfsterede Krigsminister, da skeer dette ikke af egen Drift, men det skeer, fordi jeg har modtaget en Opfordring af flere herværende Tømmerhandlere og Kjøbmænd, som handle med Tømmer, om at bringe det Spørgsmaal for Thinget, hvorvidt Leverancen af Træmateriale til Krigsministeriet bør finde Sted ved Licitation eller ikke. Da der altsaa til Grund for denne Anmodning til mig ligger en Anskuelse om Leverancen, som jeg anseer for vigtig, saa har jeg anseet det for min Pligt, at efterkomme denne Anmodning. Jeg har tillige meent, da denne Sag oftere har været behandlet i Bladen og der er fremkommet endogaa officielle eller halv-officielle Artikler, at der derved vilde gives Krigsministeren passende Leilighed til at ytre sig for at stille Sagen i det Lys, som ansees for rigtigt. Foraa vidt det kunde synes, at det altsaa er paa Grund af privat Interesse, at denne Sag er kommen frem, idet Opfordringen er stillet

til mig af private Folk, da skal jeg dertil svare med et ubetinget Ja. Det er vist, det er ikke Kornhandlere, ikke Klædehandlere, det er ikke nogen som helst anden Kjøbmand end netop Tømmerhandlere, der have stillet Opfordringen til mig, og foraa vidt er det den private Interesse, der har givet Anledning til Sagen. Dette forekommer mig ogsaa at være i sin Orden. Saa vidt jeg skjønner, gives der nemlig ingen Deel af Statshuusholdningen, som ikke berører den private Interesse, og foraa vidt der altsaa fremkommer en Bestemmelse eller en Forholdsregel, som berører denne, saa er det naturligt, at Vedkommende, hvem denne Forholdsregel interesserer, undersøge, hvorvidt deres Interesse dermed er begunstiget eller lider Skade derved, og da derefter at foretage de offentlige Skridt, som de i saa Henseende ansee for gavnlige. Jeg troer, at en saadan Fremgangsmaade er ikke blot naturlig, men nødvendig; thi det er kun paa den Maade, at den private Interesse kommer til at have den nøieste Agtpaaagivenhed med Hensyn til hvad den executive Magt foretager, og hvad der foregaaer her paa Rigsdagen. Det er kun derved, ved denne — om jeg maa bruge det Udtryk — Borgernes Controlling og Agtpaaagivenhed med Hensyn til hvad der foregaaer i det offentlige Liv, at det offentlige Liv kan fremblomstre paa den Maade, som Enhver maa ansee for gavnlig. At nu ikke enhver ubetydelig Gjenstand kan bringes for Thinget, det følger af sig selv, og det vil vel derfor her nærmest beroe paa, hvorvidt denne Gjenstand angaaer et Princip eller hvorvidt Sagens Omfang i det Hele strækker sig. Med Hensyn til Principet, da har jeg allerede tilladt mig at ytre, at det er om, hvorvidt Leverancer til det Offentlige skulle finde Sted ved Licitationer, og med Hensyn til Omfanget, eller om man vil kalde det Pengeværdien, da kan jeg vel ikke oplyse, hvor meget det aarlige Forbrug af Træmateriale er under Krigsministeriet og alle under det forterende Grene, men jeg skal dog kunne anføre, at i det forløbne Aar har der fundet 2 meget betydelige extraordinaire Leverancer Sted, den ene i Februar 1849, som beløb sig til imellem 60 og 70,000 Rbd. og den anden i December, som beløb sig